

O Božiču sem prišel domov in nisem dobil več zajcev in ne golobov. Pojedli so jih. Samo Pazi mi je še ostal od mojega gospodarstva. Rad bi ga bil vzel s seboj v mesto, pa to ni šlo. Težko sva se zopet ločila, jaz bi se bil jokal, pa me je bilo sram.

O Veliki noči sem zopet prišel. Na velikonočno nedeljo so nam pa pravili ljudje, ki so šli od rane maše, da leži naš Pazi mrtev v potoku na gornjem koncu vasi. Nekdo ga je ustrelil.

Tako se je moje gospodarstvo končalo. Jaz pa sem šel nazaj v mesto, žalosten in potr.

Dostikrat sem se še spomnil na svoje gospodarstvo, ko sem sedel pri knjigah in se učil, in še zdaj se rad spominjam na tisti srečni mladinski čas, ko so mi take stvari še delale veselje ...“

Tovariš je končal in šli smo v šolo.

Jezerce.

I.

*Kadar solnce posije
na jezerce koncem vasi,
valček se k valčku pritisne,
in slednji mirno zaspi.*

*Kadar vetrec zapiše
po jezercu koncem vasi,
valček se dvigne nad valčkom
in ga do brega lovi*

*Časih pa bliska in treska,
jezerce burno šumi —
v sredi pa divji mož z roko
jezerce celo vrtil ...*

II.

*V jezerce gleda
tisoč očesc,
tisoč svetlih,
nebeških kolesc,
ki poljubujejo
jezerca dno ...
Ah, ko bi mogel
z zvezdico belo,
pa bi zavriskal
glasno, veselo —
ah, ko bi mogel*

*na jezerca dno ...
Pa bi se vrnil
nekdaj domov
in bi prinesel
belih kristalov,
pisanih biserov,
dragih opalov,
da bi sezidal
solnčen si grad,
kjer bi prebival
vekomaj rad ...*

Tone Rakovčan.

